

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2026r.

w sprawie **K. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 30 stycznia 2026r., sygn. akt VII Ka 1143/25, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 14 października 2025r., sygn. akt II K 63/25

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. G. – Kancelaria Adwokacka w P. – kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i 60/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W tym nadzwyczajnym środku odwoławczym postawiono zarzut rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. „naruszenie dyrektywy wynikającej z art. 4 k.p.k. z którego wynika, że *organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego* oraz art. 366§1 k.p.k., który stanowi, że *przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad prawidłowym jej przebiegiem, bacząc aby zostały wyjaśnione wszelkie istotne okoliczności sprawy*, co nastąpiło poprzez sprzeczne z dyrektywą wynikającą z art. 366 k.p.k. w zw. z treścią art. 202§2 k.p.k. - nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów, połączonej z opinią biegłego neurologa oraz biegłego specjalisty z zakresu leczenia uzależnień, względnie wspólnej opinii ww. biegłych”.

W zakresie, w jakim zarzut odwołuje się do naruszenia art. 4 k.p.k. wskazać należy, że przepis ten nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż sformułowano w nim jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej.

Co zaś tyczy się naruszenia art. 366§1 k.p.k., w pierwszej kolejności należy wskazać, że w toku rozprawy odwoławczej obrońca skazanego złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z dokumentacji medycznej K. K. i wniósł o dopuszczenie opinii uzupełniającej lekarzy psychiatrów w oparciu o przedłożone dokumenty na okoliczność poczytalności oskarżonego w chwili zarzucanego mu czynu (k. 188v akt sprawy). Sąd II instancji dopuścił dowód z przedłożonej dokumentacji i oddalił drugi z wniosków, stwierdzając jednocześnie, że biegli powołani w sprawie dysponowali częścią dostarczonej dokumentacji, zaś dokumenty w postaci opinii psychologicznej i orzeczenia o stopniu niepełnosprawności nie uzasadniają dopuszczenia dowodu z kolejnej uzupełniającej opinii lekarzy psychiatrów.

W dalszej części rozprawy ani skazany ani obrona nie składali żadnych wniosków dowodowych, w tym o przeprowadzenie opinii sądowo-psychiatrycznej przy udziale lekarzy innych specjalności. Wniosek taki nie był składany również w postępowaniu przed Sądem I instancji. Co więcej, biegli lekarze psychiatrzy powołani w sprawie nie wskazywali na zasadność czy konieczność udziału w wydaniu opinii lekarzy innych specjalizacji.

W tej sytuacji trudno jest zatem skutecznie zarzucić Sądowi Odwoławczemu naruszenie przepisów procedury karnej dotyczących prowadzenia postępowania dowodowego, a konkretnie zarzucać brak inicjatywy dowodowej (która stanowi uprawnienie, a nie bezwzględny obowiązek Sądu), przy jednoczesnym braku inicjatywy dowodowej stron postępowania.

W tej sytuacji należało uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej takiego o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Z tych wszystkich przyczyn wywiedzioną kasację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano wynagrodzenie według norm przypisanych. Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono natomiast od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[r.g.]